

руху; надання своєчасної і якісної медичної допомоги потерпілим у дорожньо-транспортних пригодах. Місцевим органам виконавчої влади та органам місцевого самоврядування забезпечити постійний моніторинг та громадський контроль за виконанням заходів з реалізації програм розвитку дорожнього руху та його безпеки у відповідних територіальних громадах, налагодити обмін досвідом у цій сфері між територіальними громадами [1].

На нашу думку, усі зміни щодо активізації участі громадян повинні бути узгоджені з громадськістю, експертами та європейською практикою. Нами пропонується подальше обґрунтування створення громадської ради з питань безпеки дорожнього руху при Кабінеті Міністрів як постійного консультативного органу.

Наведене обумовлює актуальність проведення дослідження саме активної участі громадян у забезпеченні безпеки дорожнього руху, свідчить про необхідність комплексного дослідження проблем активізації участі громадян у цій сфері, надання обґрунтованих пропозицій щодо вдосконалення чинного законодавства.

Література

1. Про рекомендації парламентських слухань на тему «Стан і перспективи забезпечення в Україні безпеки дорожнього руху» // ВВР України. – 2016. – № 21. – Ст. 414; Про практику застосування та стан виконання Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення регулювання відносин у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху»: комітет, слухання [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://komzakon.rada.gov.ua/>.
2. Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 33. – Ст. 565.
3. Доненко В.В. Нові форми соціальної активності у сфері публічного адміністрування безпеки дорожнього руху / В.В. Доненко // Науковий вісник Дніпропетр. держ. ун-ту внутр. справ : зб. наук. праць. – 2012. – № 4. – С. 191–198; Доненко В. В. Публічне адміністрування безпеки дорожнього руху: становлення в умовах реформування : монографія / В.В. Доненко. – Дніпропетровськ : Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ ; Ліра ЛТД, 2011. – 380 с.

Кузнєцов Дмитро Вікторович,
здобувач
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЗМІСТОВНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ СКОРОЧЕНОГО ПРОВАДЖЕННЯ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ УКРАЇНИ

КАС України встановлює три форми провадження адміністративного судочинства: 1) судовий розгляд справи за загальними правилами; 2) судовий розгляд справи в порядку скороченого провадження; 3) судовий розгляд справи в порядку письмового провадження. Як справедливо зауважує

Н.В. Мостова, зазначені процесуальні форми здійснення адміністративного судочинства є результатом пошуку законодавцем шляхів успішного виконання адміністративними судами поставленого перед ними завдання щодо забезпечення ефективного і якісного вирішення спорів, які виникають у сфері публічно-правових відносин [1, с. 86].

Судовий розгляд справи у порядку скороченого провадження регламентується ст. 183-2 КАС України. У порядку скороченого провадження, згідно зі ст. 183-2 КАСУ, можуть розглядатися справи щодо:

1) оскарження бездіяльності суб'єкта владних повноважень або розпорядника інформації щодо розгляду звернення або запиту на інформацію;

2) оскарження фізичними особами рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень щодо обчислення, призначення, перерахунку, здійснення, надання, одержання пенсійних виплат, соціальних виплат непрацездатним громадянам, виплат за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, виплат та пільг дітям війни, інших соціальних виплат, доплат, соціальних послуг, допомоги, захисту, пільг;

3) припинення за зверненням суб'єкта владних повноважень юридичних осіб чи підприємницької діяльності фізичних осіб – підприємців у випадках, передбачених законом, чи відміни державної реєстрації припинення юридичних осіб або підприємницької діяльності фізичних осіб – підприємців;

4) стягнення грошових сум, які ґрунтуються на рішеннях суб'єкта владних повноважень, щодо яких завершився встановлений цим Кодексом строк оскарження;

5) застосування у випадках, передбачених законом, заходів реагування щодо державного нагляду (контролю), дозвільної системи у сфері господарської діяльності, якщо вони можуть бути застосовані виключно за судовим рішенням;

6) оскарження фізичними особами рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень щодо в'їзду (виїзду) на тимчасово окуповану територію.

Слід зазначити, що скорочене провадження в адміністративному судочинстві є самостійним видом адміністративних проваджень, але не є альтернативою усіх інших видів адміністративних проваджень, що розглядаються у звичайному порядку за загальними правилами, хоча й припускаючи їх розгляд у письмовому провадженні. Цей висновок впливає з того, що КАСУ не надає право заявнику обирати, за правилами якого провадження буде розглядатися адміністративна справа – звичайного чи скороченого, адже у ст. 183-2 КАСУ чітко встановлено категорії справ, за якими буде розглядатися справа. Поряд з цим, як впливає з ч. 2 ст. 183-2 КАСУ, суд може розглядати в порядку скороченого провадження адміністративні справи щодо вимог, передбачених пунктами 1–4 частини першої ст. 183-2 КАСУ, якщо такі вимоги не стосуються прав, свобод, інтересів та обов'язків третіх осіб. Тобто суддя у такому разі може відмовити заявникові у розгляді справи в порядку скороченого провадження.

Скорочене провадження, як особливий вид адміністративного судочинства, здійснюється у межах не звичайної, а спрощеної процесуальної форми, за особливими процесуальними правилами, які закріплено у КАСУ. Спрощене провадження слід розглядати як одну із особливих форм реалізації в адміністративному судочинстві права на судовий захист, що виражається в оперативному та прискореному поновленні порушених прав, свобод та інтересів. Спрощене провадження допомагає реалізації основної функції судової влади – здійснення правосуддя. При цьому слід зазначити, що здійснення правосуддя забезпечується не завдяки певному обсягу судової діяльності, повній та розгорнутій процедурі розгляду адміністративної справи, а залежно від того, чи досягається мета судової діяльності, і вирішуються завдання адміністративного судочинства.

Отже, на нашу думку, скорочене провадження в адміністративному судочинстві є самостійним видом адміністративних проваджень, який існує поряд зі звичайним та письмовим провадженнями, якому притаманна особлива процесуальна форма, і яке має певні особливості, а саме:

1) скорочене провадження є специфічною процесуальною формою захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб (позивача) у сфері публічно-правових відносин, що спирається на документи проти сторони у справі (відповідача) у певних видах публічно-правових спорів;

2) скорочене провадження можливе лише за певними вимогами і є процесуальною формою захисту лише тих вимог, що встановлені у п.п. 1–6 ч. 1 ст. 183-2 КАСУ;

3) прийняття судового рішення відбувається без розгляду справи у судовому засіданні та без виклику сторін;

4) у скороченому провадженні не діють принципи усності, змагальності, обмеженими є дія принципів безпосередності, гласності;

5) судовий розгляд справи у скороченому провадженні має певні властивості, а саме: розгляд справи відбувається одноособово суддею; протягом строків, визначених у ст. 183-2 КАСУ; без виклику сторін і проведення судового засідання; лише у певній категорії справ; судові рішення приймається за наявними матеріалами у справі.

Література

1. Мостова Н.В. Скорочене провадження як особлива форма провадження адміністративного судочинства в суді першої інстанції / Н.В. Мостова // Науковий вісник Нац. акад. внутр. справ. – 2012. – № 4. – С. 85–91.